

บทที่ ๔

การเลี้ยงลูกนอล (DRIBBLING)

การเลี้ยงลูกนอลในกีฬาแห่งน้องดู ถือว่ามีความสำคัญไม่น้อยไปกว่ากีฬาฟุตบอล วิธีการเลี้ยงเนื่องกันแทรกกันทรงทั่วทั้งลูกนอลเด็กกว่าลูกบาสเกตบอล การเล่นและการฝึกเป็นประจำให้เกิดความชำนาญจริง ๆ นั้น ย่อมยากกว่า ยิ่งเล่นบนสนามหมุนควายแล้ว ผู้เลี้ยงจะไม่สามารถบังคับลูกได้ ก็เท่าที่ควร โอกาสที่ใช้การเลี้ยงลูกนอลเป็นส่วนมากก็ได้แก่การเลี้ยงหลบหลีก ภัย หรือ การเลี้ยงเพื่อเข้าสู่ประตู การเลี้ยงเมื่อรับลูกได้และไม่มีผู้ป้องกัน และการเลี้ยงเพื่อรอโอกาสส่งไปให้พากเพียร กันหลักใหญ่ ๆ ในการฝึกการเลี้ยงลูก ดังนี้—

(1) การคมลูกนอลลงสู่พื้น ในผู้ฝึกการนี้มือที่จะใช้เลี้ยงลูกนอล ออกทุกนิ้ว การคมลูกนอลให้ใช้นิ้วหั้งห้าเท่านั้น แยกนิ้วนิ่อและให้ฝ่ามือคล้มเด็กน้อย อย่างแย่หรือใช้ฝ่ามือคมลูกนอลเป็นอันขาด เมื่อลูกนอลที่ใช้นิ้วกล่องไป กระคอนขันสูน์ออกครั้งหนึ่ง ในใช้นิ้วนิ่อหั้งห้าประคองลูก แล้วข่อนมือขึ้นเด็กน้อยเมื่อ ลูกนอลกระคอนพุ่งขันสูงสุดแล้ว ในใช้นิ้วนิ่อกดแล้วหักข้อมือลงให้ลูกนอลลงสู่พื้น

(2) ทำแนวของร่างกายเวลาเลี้ยงลูกนอล ผู้เลี้ยงจะท่องกับ กัวลงเดือนอย ย่อขา พยายามให้ลูกนอลอยู่ภายใต้กุชชูยั่งยืน ด้วยของน้ำหนักทั้ง ไม่ว่าในกรณีใด ๆ การบังคับลูกไปทางทิศใด ๆ คำแนะนำการวางน้ำหนักของร่างกายมีผลมาก เพราะถ้าหากทำแนวไม่ถูกหรือถ่วงน้ำหนักไม่ถูก การเคลื่อนที่ในขณะเลี้ยงลูกไปนั้นย่อมผิดพลาดได้

(3) การเปลี่ยนทิศทางและการหยุด การเลี้ยงลูกนอลเพื่อหลบหลีกภัย ที่นี่นั้น ผู้เลี้ยงจะท่องมีความสามารถในการใช้มือหั้งสอง เป็นอย่างดี มีใช้

ใช้มือในการหนี่งกลอกการเล่น การเดี้ยงลูกสูงหรือลูกทำ'y ย้อนขึ้นอยู่กับโอกาส
ที่จะใช้ ผู้เล่นจะท่องปีกอย่างชำนาญ

การเดี้ยงลูกboldในการเล่นและกับลูกตามปกติ มีการเดี้ยงลูก
ให้ 2 วิธี คือ

1. การเดี้ยงลูกทำ'y

ใช้ในโอกาสที่ท่องการจะเปลี่ยนทิศทางไปเร็ว หรือหลบหลีกคู่ต่อสู้ใน
กรณีที่บุปpong กันเข้ามาติดอย่างใกล้ชิด

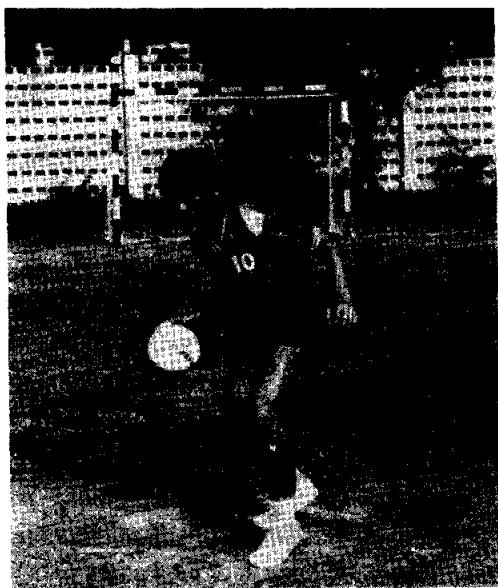
2. การเดี้ยงลูกสูง

ใช้ในโอกาสที่ท่องการนำลูกกลับไปอย่างเร็ว ซึ่งไม่มีฝ่ายตรงข้ามเข้า
ช่วงหน้าหรือเข้าประชิดตัว ไม่มี
สาเหตุที่ต้องทำให้เปลี่ยนทิศทางหรือ
หลบหลีก

แนะนำการเดี้ยงลูกbold

เพื่อช่วยให้บุปpong การปีกหัก ได้รับทักษะความชำนาญเพิ่มขึ้น หังเกี้ยว
กับการเดี้ยงลูกสูงและการเดี้ยงลูกทำ'y ที่กล่าวแล้ว แบบปีกทำ'y ๆ ที่ไม่ใช่จะ
เป็นแบบที่ทำให้บุปpong เกิดความชำนาญขึ้น

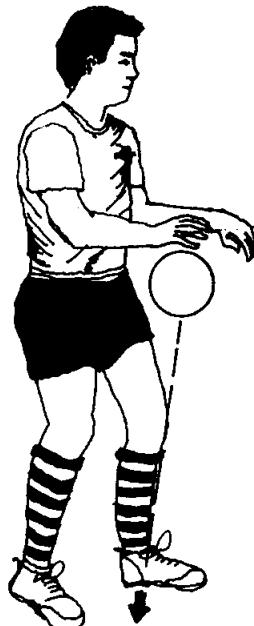

1. การเติ่งตกลง

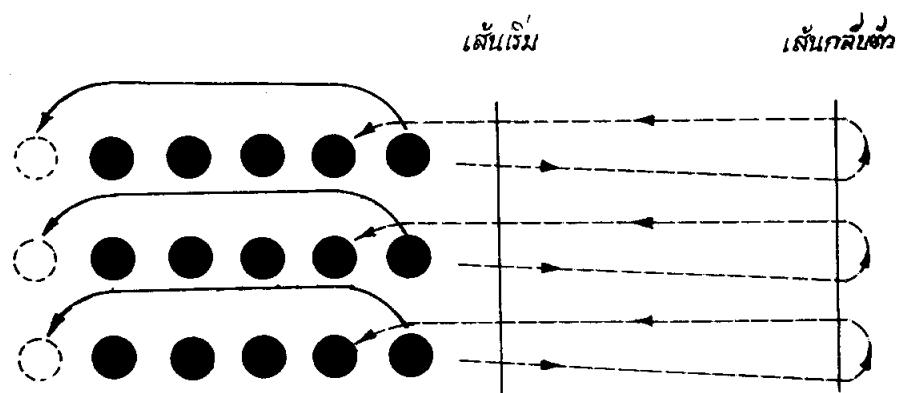
2. การเติ่งลงกับ

แบบที่ 1 เป็นแบบที่ฝึกสำหรับผู้เริ่มต้นเล่น และไม่เคยฝึกมาก่อนเลย คือการยืนเลี้ยงอยู่กับที่หรือก็อกถูกอยู่กับที่ การจัดลำดับหนังของร่างกายควรจัดให้ถูกเพื่อทิ่มเป็นสัญคือ ข้อเข่าและแยกเข่าเล็กน้อย เท้าหันสองข้างนั้นหันไปทางเดียว ๆ กัน ในขณะลุกนอลลงสูตรีบด้วยที่จะนิ่ง และสลับกันระหว่างมือท่อนมือพร้อมหั่งฝึกถ่ายนำหันกพร้อมที่จะเคลื่อนไปร่างหน้าและดอยหลัง

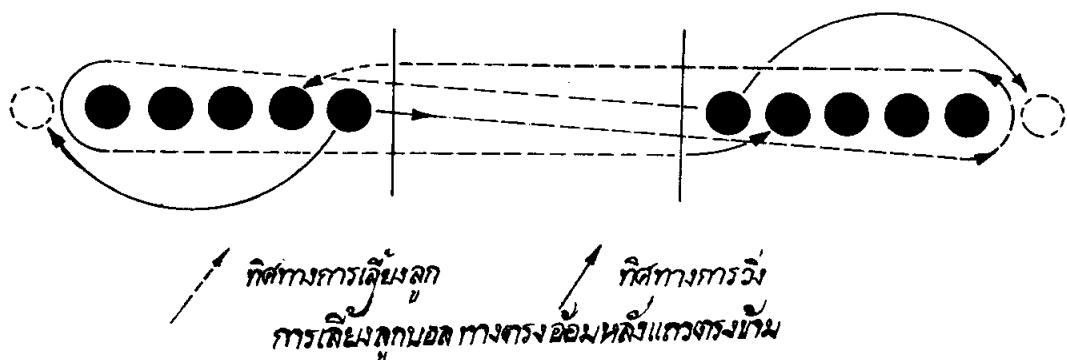
แบบที่ 2

เป็นการเลี้ยงบอลทางตรง โดยจัดเป็นรูปแฉกตอนอยู่หลังเส้นเริ่ม เริ่มโดยหัวแต่เลี้ยงบ่อ (เกินเดี้ยง) ไปยังเส้นกลับหัวแล้วเลี้ยงกลับมาส่งคนท่อไป ทวนเชิงไปท่อห้ายแฉก เมื่อมีความชำนาญขึ้นแล้ว แต่ในลักษณะเดียวกันนี้ให้เลี้ยงเร็วขึ้นหรือวิ่งเลี้ยง และในการเลี้ยงอาจให้เลี้ยงถูกก้าวและถูกสูง สลับกัน

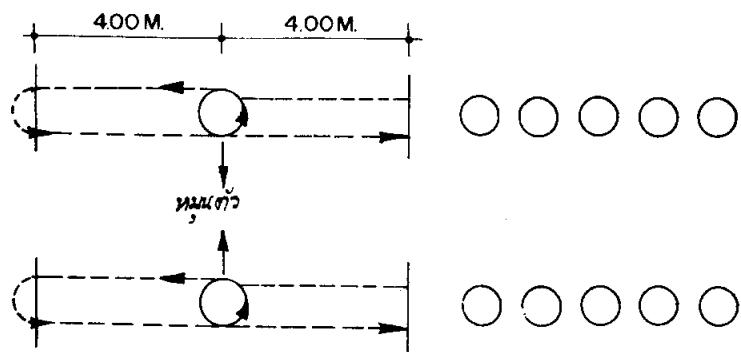

การเลี้ยงบอลทางตรง

แบบที่ 3 ให้จั๊กเป็นรูปแฉกอน 2 แก้ว หัวแฉกห่างกันไม่กว่า 5 เมตร หันหน้าแฉกอนเข้าหากัน หัวแฉกหังสองแฉกตีกือลูกbold ไว้ เริ่มโดยให้หัวแฉกเลี้ยงไปอ้อมหลังแฉกตรงข้าม (ทางขวาเมื่อพน.เอง) แล้ว เลี้ยงมาส์ที่คนท่อไป คนเองไปท่อห้ายแฉก หังสองแฉกห้องพยายามเลี้ยงอย่างเร็ว เพื่อกวนให้ทันผู้เลี้ยงของฝ่ายตรงข้าม แฉกตีลูกฝ่ายตรงข้ามตามทันดีอ่าแพ้ (เหมือนการวิ่งเบร์รี่ยา) แบบนี้จะทำให้ผู้ฝึกการเลี้ยงลูกช้านาญเรือชื่น

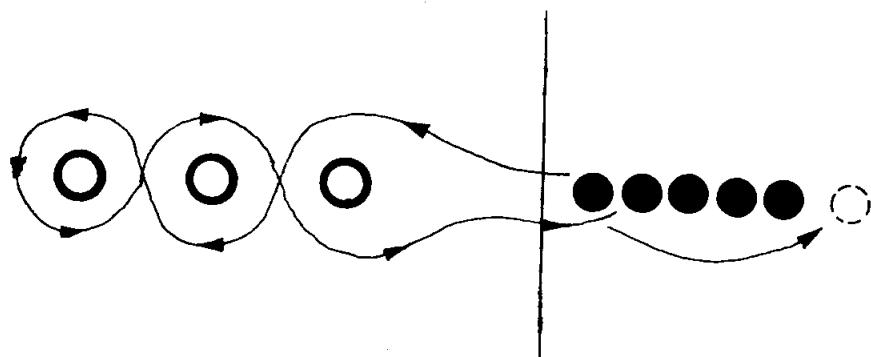

แบบที่ 4 เป็นการเลี้ยงลูกbold สลับกิจกรรมหนุน ให้จั๊กเป็นแฉกอนที่เส้นเริ่ม ห้างจากเส้นเริ่มประมาณ 4 เมตร เป็นเขตหนุนค้า ให้หัวแฉกเลี้ยงbold ออกจากเส้นเริ่มไปถึงจุดหนุนค้า ใน เลี้ยงbold คิ้วหนุนค้ากิ้ว แล้ว เลี้ยงbold กลับไปที่เส้นกิ้บค้า ซึ่งห้างจากเขตหนุนค้า 4 เมตร เมื่อถึงเส้นกิ้บค้าให้วิ่งเลี้ยงเป็นทางตรงกลับมาส์ทให้คนท่อไป

การเลี้ยงลูกน้ำสำหรับหมุนตัว

แบบที่ 5 การเลี้ยงข้อซิกแซก หรือผีกหักเลี้ยงหลบ
 หลักเกรื่องกีกชวาง การจัดແຕງจั๊บ เป็นແຕງคน หัวແຕງ เริ่มเลี้ยงลูกซิกแซก
 เป็นรูปสับพันปลา หลบหลักเกรื่องกีกชวางที่วางไว้แล้ว เลี้ยงซิกแซกลับมา
 ส่งในคนค่อไป เกรื่องซิกชวางควรวางไว้ห่างกัน 2 – 3 เมตร เมื่อมีความ
 ชานๆ จึงเลื่อนให้ซิกเข้าในอีก

การเลี้ยงลูกน้ำ ซิก-แซก อ้อมหลบ